

תלמודו בידו

יבמות

דף קיב עמוד ב

א הנודרת הנאת תשמיש מכל היהודים ומת הבעל,
האם מותרת ליבם ?

ב הנודרת לאסור הנאה מהיבם ומת בעלה ללא בנים,
מה דינה ?

ג חרש שנשא אשה האם יכול לגרשה ?

ד האם תקנו חכמים נישואין לחרש וחרשת, שוטה,
קטן וקטנה, ומדוע ?

ה האם חרשת שנשאת יכולה למאן בבעלה, ומדוע ?

א רב: מותרת, שאסרה עצמה רק על מי שתהיה מותרת לאחר שיגרשה בעלה.
שמואל: אסורה, שבשעת הנדר מעלה בדעתה שיתכן שימות בעלה ותיפול לפני יבם.
ואף שהפר לה בעלה, חלקו הנוגע לו הפר ולא מה שנוגע ליבם.
והיבם אינו יכול להפר לה בנדרים שנדרה קודם שנשאת לו.

ב נדרה לאחר מיתת בעלה, מבקשים ממנו שיחלוץ לה, אבל אין כופים אותו.
בחיי בעלה, כופים את היבם שיחלוץ לה.

לרב, משום שלא נדרה במטרה לאסור את עצמה להתייבם לו לאחר מות בעלה.
לשמואל, היינו אם כשנדרה היו לו בנים, שלא עלה בדעתה שימותו בעלה ובניו.

ג יכול לגרשה, שכשם שמקדש ברמיזה באצבעו עד שנתרצית, כך מוציא בגט ברמיזה.

ד חרש וחרשת: תקנו, אף שאין להם דעה. הואיל ולא יבואו לעולם לכלל נישואין מן
התורה, ואפשר לנישואין להתקיים כי דרכם להיות שלום ביניהם.

שוטה: בין הוא או היא, לא תקנו להם נישואין, שודאי לא יהיה שלום ביניהם.
קטן: לא תקנו לו נישואין, כיון שיבא לכלל נישואין של תורה כשיגדל.

קטנה: תקנו ליתומה, ואף שתבא לכלל נישואין בזמן נערוּתה, שלא ינהגו בה הפקר.

ה אינה ממאנת, כדי שלא ימנעו מלישאנה, כיון שלעולם תוכל למאן מפני חרשותה.
אבל קטנה שממאנת רק עד שתגדיל, יחשוב בעלה שיוכל לפייסה עד שתגדל.